

3085 2. Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1873 til 31. Marts 1874.

3086

der kan gjøres Mene, naar man ikke vil forstyrre hele Anlægets Karakter. Den ærede Ordfører har flere Gange i Dag henvist til og dadel, at man for 2 Aar siden vedtog den botaniske Haves Flytning formentlig paa en uheldig Tid, fordi man ikke den Gang havde aldeles bindende og tilstrækkelige Oerflag, og den ærede Ordfører har dadel, at man ikke den Gang fulgte ham, men Flertallet (Ordføreren: Nei, Mindretallet!). Nei, man fulgte Flertallet, hvis Ordfører jeg den Gang var. Det er tvivlsomt, om den ærede Ordfører gjør Ret i dadelende at henvise dertil. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører ret fortaar mig, og jeg skal derfor forklare mig noget nærmere. Hvis vi den Gang havde fulgt det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds, saa vilde Bestemmelsen om Haves Flytning være bleven taget et Aar senere, og altsaa vilde alle Kontrakterne være blevene afluttede et Aar senere. Nu er det vist, at den meget store Prisforhøielse, der er sket, navnlig med Hensyn til Alt, hvad der vedkommer Bæghuset, Glas, Jern, Mursten osv., i saa Tilfælde vilde være falden Kommunitetet til Last, medens den derimod nu falder Entreprenøren til Last, fordi Ministeriet har været i Stand til at aflutte Kontrakterne, inden disse særdeles store Prisforhøielser indtraadte, og det blev Ministeren netop i Stand til derved, at Thinget den Gang fulgte Flertallet og ikke Mindretallet. Paa et andet Sted i Betænkningen udtaler den ærede Ordfører i Forening med nogle andre Medlemmer af Udvalget en stærk Dadel imod Regjeringen, fordi den ikke har paabegyndt Anlægget af de vestjydske Jernbaner, den Gang der var Stemning her i Thinget for, at det skulde ske, og det er paavist, hvorledes denne Udsættelse har medført en betydelig forøget Udgift til disse Anlæg, idet de indtraadte Prisforhøielser have bevirket en væsentlig Oerfludelse af nogle af de oprindelige Oerflag. Sa, der staa i Betænkningen — jeg veed ikke, om det er rigtigt — at denne Prisforhøielse, som Regjeringen er Skyld i, muligvis er $\frac{1}{2}$ Million. Nu maa det ærede Medlem dog indrømme, at man har Grund til at være taknemlig for, at Thinget for 2 Aar siden ikke fulgte ham ved Afgjærelsen af Spørgsmaalet om Tidspunktet for den botaniske Haves Anlæg; thi hvis man havde fulgt ham, vilde man nu kunne gjøre Ansvar gjældende mod ham med samme Ret, som han vil faste Ansvar i den anden Sag over paa Ministeren. Dette turde være et Fingerpeg om, at det ikke altid vil være heldigt at følge det ærede Medlem og maaske heller ikke at følge ham med Hensyn til Forslaget

under Nr. 43. Det er jo indlysende, at for den nuværende Minister og i det Finantsaar, som nu kommer, vil Vedtagelsen af dette Forslag ikke medføre væsentlig Ulempe. Der ønskes 130,000 Rb. for dermed at udføre de Arbejder, der skulle udføres i Løbet af Aaret, og dem vil Flertallet ogsaa bevilge. Men sæt, at der hændte den høitærede Minister noget Menneffeligt, og der næste Aar var en anden Minister, som skulde gjøre Arbeidet færdigt, saa vilde han være meget ilde stedt; thi han vilde have et Beløb af 65,000 Rb. nødig for at fuldføre Anlægget og aflevere det i sømmelig Stand, men hvis Flertallets Anskuelse opretholdes, vil han ikke have mere end 20,000 Rb. dertil. Hvorfra skal saa de 45,000 Rb. komme? Jeg ser ikke rettere, end at man lige fuldt vil blive nødt til at bevilge dem til den Tid, og at altsaa Beslutningen om et Maximum alligevel maa fraviges af den Rigsdag, der da sidder. — Endnu skal jeg blot tillade mig en lille Bemærkning angaaende Forslaget under Nr. 62, som gaar ud paa at negte det Beløb, der kræves til Ombygningen af Organistkolen i Skaarup; det er en gammel Sag. Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds har i tidligere Samlinger været Ordfører for dem, der vilde negte Beløbet, idet de paastode, at Statskassen ikke havde nogen Forpligtelse i den ompurgte Retning, og forlangte Domstolens Skendelse. Denne foreligger nu som en Overrettsdom, hvorved Ministeren er tilpligtet at ombygge Skolen. De Herrer ere imidlertid ikke tilfredse med denne Overrettsdom, men ville have Sagen ind for Høiesteret. Dette maa jeg meget fraraade, idet jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Overretten i denne Sag har idømt Ministeren Processens Omkostninger, hvilket er noget ganske Uørt, og jeg frygter for, at hvis vi følge Flertallet og gaa til Høiesteret, vil Ministeren blive idømt Multt for unødigt Trætte. Det forekommer mig dog at være ubilligt at udsætte Ministeren derfor. Jeg har saa megen Erbødighed for Overretten, og Spørgsmaalet er efter min Mening ingenlunde vanskeligt, saa at jeg paa ingen Maade kan anse det for nødvendigt at gaa til Høiesteret. Der kan derhos ingen Tvivl være om, at jo den udmærkede dygtige Jurist, der altid optræder i Regjeringens Sager, nemlig Kammeradvokaten, her er optraadt paa den Maade, som fra et juridisk Standpunkt er den rigtige. — I Henseende til de øvrige Forslag, der foreligger, saavelsom i forskellige Udtalelser i Betænkningen, navnlig om en Reduktion af de lærde Skolers Antal, er jeg saa heldig at være enig med den